

Sygn. akt: I C 580/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Mrągowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Krzysztof Połomski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Milena Urbanowicz

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2020 roku w Mrągowie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda T. B. kwotę 1.510 zł (jeden tysiąc pięćset dziesięć złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 października 2017 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.347,23 zł (dwa tysiące trzysta czterdzieści siedem złotych i dwadzieścia trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt **I C 580/19**

UZASADNIENIE

Powód T. B. wystąpił z powództwem przeciwko (...) Spółka Akcyjna w W. o zasądzenie na jego rzecz kwoty 1.510 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 15 października 2017 roku do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że w dniu 10 września 2017 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki V. (...)

o numerze rejestracyjnym (...) należący do K. S.. Sprawca zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, który uznał odpowiedzialność za szkodę i wypłacił odszkodowanie w łącznej wysokości

1.405,87 złotych. Powód wskazał, iż na podstawie umów cesji nabył uprawnienie

do dochodzenia odszkodowania od pozwanego za szkodę z dnia 10 września 2017 roku.

W ocenie powoda wypłacona kwota odszkodowania jest zaniżona, gdyż zgodnie z jego kalkulacją naprawy koszt naprawy pojazdu powinien wynieść 6.545,46 złotych i w związku

z powyższym strona pozwana jest obowiązana dokonać jeszcze zapłaty na kwotę 5.139,59 złotych, przy czym powód w niniejszym postępowaniu domaga się jedynie części należnego odszkodowania w kwocie objętej żądaniem pozwu.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że prowadził postępowanie likwidacyjne w sprawie zdarzenia opisanego w pozwie i wypłacił kwotę 1.405,87 złotych tytułem odszkodowania. Nadto wskazał, że proponował naprawę samochodu w warsztacie z sieci naprawczej (...), co zminimalizowałoby jej koszty i zapewniło odpowiednią jakość oraz gwarancję. Pozwany podniósł, że koszty naprawy pojazdu zostały znacznie zawyżone, a powód winien wykazać faktycznie poniesiony koszt.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 10 września 2017 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do K. S.. Sprawca w dacie zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółka Akcyjna w W., który przyjął odpowiedzialność za powstałą szkodę.

(bezsporne, a nadto dowód: akta szkody na płycie CD – k. 36)

(...) Spółka Akcyjna w W. prowadził postępowanie likwidacyjne w sprawie tego zdarzenia i wypłacił kwotę 1.405,87 złotych tytułem odszkodowania.

(bezsporne, a nadto dowód: akta szkody na płycie CD – k. 36)

W dniu 5 października 2017 roku K. S. zawarł z (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w P. umowę przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania przysługującego mu od (...) Spółka Akcyjna w W. w związku ze szkodą z dnia 10 września 2017 roku w pojeździe marki V. o numerze rejestracyjnym (...). W dniu 6 października 2017 roku (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w P. zawarł z T. B. umowę przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania przysługującego mu od (...) Spółka Akcyjna w W. w związku ze szkodą z dnia 10 września 2017 roku w pojeździe marki V. o numerze rejestracyjnym (...). W dniu 15 maja 2019 roku T. B. wystosował do (...) Spółka Akcyjna w W. pismo informujące o nabyciu wierzytelności oraz wezwanie do zapłaty kwoty 5.139,59 złotych.

(dowód: umowy cesji – k. 11-12, zawiadomienie o cesji – k. 18)

W dniu 15 maja 2019 roku została sporządzona przez biegłego rzeczoznawcę samochodowego W. S. kalkulacja naprawy pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na skutek zdarzenia z dnia 10 września 2017 roku, w której łączny koszt naprawy pojazdu został określony na kwotę 6.545,46 złotych.

(dowód: kosztorys – k. 13-17)

Koszt naprawy samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który pozwoliłby przywrócić pojazd do stanu sprzed powstania szkody z dnia 10 września 2017 roku w oparciu o system A. przy wykorzystaniu oryginalnych części zamiennych wynosi 3.637,05 złotych.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu rzeczoznawstwa motoryzacyjnego M. P. – k. 51-72)

Sąd zważył, co następuje:

Zgłoszone powództwo w całości jest zasadne i zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. uznał swoją odpowiedzialność za skutki kolizji z dnia 10 września 2017 roku co do zasady, stąd też nie wymagają szczegółowego odniesienia kwestie związane z podstawami tej odpowiedzialności.

Spór stron skupiał się natomiast na granicach tej odpowiedzialności, przy czym żądanie powództwa zawierało w sobie roszczenie odszkodowawcze dotyczące uzupełnienia dotychczas przyznanego odszkodowania za naprawę pojazdu.

Granice odpowiedzialności za skutki zdarzenia wywołującego szkodę wyznacza art. 361 kc, który w § 1 stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

W orzecznictwie sądowym za ugruntowany od pewnego czasu należy uznać pogląd wyrażony w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (vide: uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku sygn. akt III CZP 80/11, publ. OSNC 2012/10/112).

Wskazuje się też, że uzyskana tytułem odszkodowania należność może być spożytkowana przez poszkodowanego w dowolny sposób, co oznacza, iż nie musi on za uzyskaną sumę pieniędzy dokonywać naprawy uszkodzonego pojazdu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 roku sygn. akt I CR 151/88, publ. LEX nr 8894, a także Kodeks cywilny. Komentarz, A. G., Zobowiązania część ogólna, publ. LEX 2011). Wskutek tego uznać należy, iż żądanie zapłaty odszkodowania nie musi być poprzedzone naprawą pojazdu. Wynika z tego również, że dokonanie niepełnej naprawy lub naprawy, której koszt był niższy niż rzeczywista szkoda, nie zwalnia odpowiedzialnego za szkodę z obowiązku wypłaty pełnego odszkodowania.

W przedmiotowym przypadku – wobec zasadniczych rozbieżności stron co do kosztów naprawy pojazdu i związanej z tym wysokości szkody – na uwzględnienie zasługiwał wniosek strony powodowej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej na okoliczność ustalenia kosztów naprawy samochodu uszkodzonego na skutek zdarzenia z dnia 10 września 2017 roku, które pozwoliłyby przywrócić pojazd do stanu sprzed powstania szkody. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż kwestia ta wymagała wiadomości specjalnych i miała bezpośrednie przełożenie na ocenę wysokości należnego powodowi odszkodowania.

Powołany w sprawie biegły sądowy M. P. wskazał, że koszt naprawy samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który pozwoliłby przywrócić pojazd do stanu sprzed powstania szkody w oparciu o system A. przy wykorzystaniu oryginalnych części zamiennych wynosi 3.637,05 złotych (vide: opinia biegłego sądowego M. P. – k. 51-72).

W ocenie Sądu opinia biegłego M. P. była przygotowana w sposób fachowy i poparty rzeczową argumentacją, a nadto nie budziła też wątpliwości Sądu pod względem formalnym oraz merytorycznym. Żadna ze stron reprezentowanych przez profesjonalnych pełnomocników nie zgłosiła też jakichkolwiek zarzutów czy zastrzeżeń do tej opinii.

Mając na uwadze powyższe okoliczności i zapatrywania prawne wskazać należy,

iż zasadnym było oparcie wysokości szkody w pojeździe V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na opinii biegłego sądowego M. P., a konkretnie na ustalonych przez niego kosztach naprawy pojazdu i określenie na tej podstawie wysokości należnego powodowi odszkodowania na poziomie 3.637,05 złotych. Po uwzględnieniu wypłaconej dotychczas kwoty odszkodowania w tym zakresie w toku postępowania likwidacyjnego (tj. kwoty 1.405,87 złotych), pozostała część odszkodowania winna zatem wynosić 2.231,18 złotych.

Jedynie na marginesie wskazać należy, iż w świetle wyżej zaprezentowanych poglądów i zapatrywań prawnych bezprzedmiotowym byłoby prowadzenie postępowania dowodowego zgodnie z wnioskami zawartymi w punktach 5 i 6 odpowiedzi na pozew.

Na przeszkodzie uwzględnieniu tych wniosków stały tak względy merytoryczne, jak i względy ekonomiki procesowej, gdyż przeprowadzenie wnioskowanych przez stronę pozwaną dowodów przedłużyłoby znacznie postępowanie i spowodowałoby wystąpienie dodatkowych nieuzasadnionych jego kosztów. Jak to już zostało wcześniej podkreślone, bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy był fakt, czy poszkodowany faktycznie naprawił swój pojazd, a jeśli tak, to w jakim zakresie i jaki poniósł z tego tytułu koszt. De lege lata brak jest podstawy prawnych do nakładania na poszkodowanych obowiązku naprawy uszkodzonej rzeczy, tudzież „zmuszania” do jej naprawiania w określony sposób lub przez określony podmiot.

Mając zatem powyższe na uwadze, a także uwzględniając ograniczenie z art. 321 § 1 kpc – na podstawie art. 415 kc w zw. z art. 805 § 2 pkt 1 kc w zw. z art. 361 § 1 kc – orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie 817 § 1 kc i art. 481 § 1 kc zgodnie z żądaniem pozwu, aprobując wskazaną tam datę wymagalności roszczenia i przemawiającą za tym argumentację.

O kosztach procesu orzeczono – stosownie do jego wyniku – w oparciu o ogólną regułę z art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z § 2 pkt 3 i § 15 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800 ze zm.) – pkt II wyroku. Na koszty te składały się następujące należności: opłata sądowa od pozwu w kwocie 76 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 900 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 1.354,23 złotych.

/-/ sędzia Krzysztof Połomski